

holde en Kurs af 80 eller 82 og for at undgaa Faldene ned til 50 eller deromkring, som skete i den følgende Tid. Men da udrettedes der, som det ærede Medlem sikkert erindrer, intet effektivt, og det er jo rart nu at faa at vide, at han i alt Fald for sin Del ikke føler sig medskyldig i den Politik, der førtes den Gang; for det kan han jo neppe mene at have været, naar han nu lægger Ansvar for den Krise, hvori vi befinder os, paa den Vanrøgt af Valutaforholdene, som udøvedes bl. a. i 1922.

Jeg skal i øvrigt ikke fordybe mig i den interessante Situation, som foreligger ved de ret voldsomme Ord, som det ærede Medlem Hr. Pinstrup fremsatte under sin Bedømmelse af det nu foreliggende Lovforslag. Mig kan de jo ikke genere; de retter sig jo nok saa meget imod det Parti, som han selv tilhører.

Med Hensyn til det foreliggende Lovforslag i øvrigt har jeg ingen Anledning til, saaledes som adskillige ærede Medlemmer har ment at burde gøre det, at fordybe mig i Sagens Enkeltheder ved denne Behandling. Jeg har om mit Syn paa Valutaforholdene og om den Fremtid, der ligger for os, udtalt mig ved første Behandling, efter min Formening om alt fornødent, og da Udvalget uden videre Forhandling med mig og uden Ændringsforslag er gaaet til at indstille det af mig forelagte Lovforslag til Vedtagelse, har jeg ingen Grund til her at indlade mig i en unyttig Diskussion.

Der blev af det ærede Medlem Hr. Pürschel gjort nogle Bemærkninger om Regeringens Ansvar, som jeg unægtelig ikke ganske forstod, men i hvert Fald føler jeg mig sikker paa, at vi særdeles vel kan bære Ansvar for den Lovgivning, vi her foreslaar som Fortsættelse af den, der med Held gennemførtes for et Aar siden under konservativ Modstand. Hvis jeg skulde have nogen Betænkelighed nu, skulde det navnlig være, at de Konservative nu gaar med til Lovens Gennemførelse. Det var saa rart beroligende for et Aar siden, da de Konservative gik imod.

I denne Forbindelse sagde det ærede Medlem Hr. Pürschel imidlertid noget om Nationalbanken, og dér vil jeg gerne give ham — i væsentlig Grad i hvert Fald — Medhold i, at der vist ikke er nogen alvorlig Grund til at bebrejde Nationalbanken noget for den Virksomhed, som i Hovedsagen er udfoldet, siden Loven af 1924 blev givet. Jeg maa, som jeg før har sagt, mene, at Nationalbanken her har handlet efter Lovens Aand og Hensigt og kun paa eet Punkt,

synes jeg, at Nationalbanken handlede urigtigt, nemlig da den ikke i rette Tid gennemførte de Diskontonedsættelser; de burde være kommet betydelig tidligere, end de kom, og det er muligt, at Nationalbanken med en bedre Videreføring af den nedsættende Diskontopolitik yderligere kunde have modvirket Udviklingen. Nationalbanken hævder, at den ikke tror dette; men det er en Mulighed.

Derimod er jeg enig med det ærede Medlem Hr. Pürschel i, at ved Opkøb eller ved Køb og Salg var Nationalbanken ikke i Stand til under den Udvikling, der fandt Sted paa flere Tider i Sommer, at modvirke Opgangen, saaledes som den skete, og jeg maa, synes jeg, tilføje, at der har heller ikke været Divergens mellem Valutaudvalget, Nationalbanken og Ministeriet under de talrige Møder, der er holdt gennem Sommeren og Efteraaret. Der har bestandig været fuld Enighed om fra Tid til anden at søge fastholdt, hvad Nationalbanken mente at kunne fastholde af den Stigning, der var opnaaet, ikke blot de 80 i Juli Maaned, men ogsaa de 90 i September Maaned. I September Maaned blev der afholdt nye Konferencer i Valutaudvalget, hvor ogsaa Nationalbankens Direktion var til Stede; og det staar ganske klart for min Erindring, at Nationalbankens Direktion erklærede, at den i Overensstemmelse med de Ønsker, der kom til Orde, vilde stræbe efter at holde en Kurs omkring de 90, hvortil man nu var naaet, men, sagde den, nogen fuld og absolut Garanti kunde ikke gives. Og Udvalget gik videre end at høre paa Nationalbankens Direktion. Udvalget krævede, at jeg skulde fremskaffe en Erklæring fra Nationalbankens Direktion i September, saaledes som jeg havde gjort i Juli, og jeg fremskaffede en saadan Erklæring i Form af en Udskrift af Nationalbankens Protokol, i hvilken man gav Tilsagnet i en lignende forbeholden Form som den, jeg her har udtrykt.

Det maa jo dog formentlig være et Vidnesbyrd om, at det ærede Medlem Hr. Pürschel utvivlsomt i sine Betragtninger over, at Nationalbanken ikke har handlet eneraadende og uden Medvirkning af Rigsdagen, er rigtige, og jeg ligesom det ærede Medlem mener, at man ikke med Rette kan forekaste Nationalbanken andet, end at den maaske med Hensyn til Diskontopolitik burde have handlet hurtigere og anderledes, end Tilfældet har været. Men overfor dette gør man selvfølgelig en Række andre Betragtninger gældende fra Nationalbankens Side, og det vilde jo neppe være for-